

Arrest

nr. 281 095 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49 bus 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat T. DEPOORTERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de PZ op BRASSCHAAT en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer;
Naam: M.

Voornaam: R.
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Rostov
Nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 2°

x de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).

Het visum van betrokkene was geldig tot 4 februari 2021.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit het dossier blijkt dat betrokkene 2 keer aan aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische stiefvader en dat zijn moeder in België woont. Beide aanvragen werden afgewezen. Tegen de eerste bijlage 20 dd. 4 maart 2021 werd beroep aangetekend dat werd verworpen bij arrest van 21 juni 2021. De tweede bijlage 20 dd. 3 mei 2022 werd betekend per aangetekend schrijven dd. 5 mei 2022. De beroepstermijn is afgelopen en wij hebben geen kennis van een beroep tegen deze beslissing.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkewijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkende toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan, waarbij verwezen kan worden naar het feit dat zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn stiefvader tot tweemaal toe werd afgewezen om reden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 7, 44ter en 74/14 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag

er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedraglijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoeker reeds sinds enige tijd (legaal) in België. Hij vroeg gezinshereniging aan met zijn stiefvader, dewelke de Belgische nationaliteit heeft.

Doordat verzoeker klaarblijkelijk niet voldoende (?) aantoont dat hij reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie had met zijn stiefvader, zijnde de referentiepersoon, wordt hem thans de bestreden beslissing betekend, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierbij werden evenwel de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Genoemde artikelen bepalen het volgende:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te vertalen afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

[...]”

Art. 44ter. § 1. [...]

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker geen aanvullende elementen aantoont van afhankelijkheid met zijn stiefvader... Doch verzoeker woont bij zijn moeder en stiefvader en is dus wel degelijk afhankelijk van zijn referentiepersoon in de meest strikte zin van het woord.

Verwerende partij baseert haar beoordeling dan ook op een situatie van jaren geleden, zonder rekening te houden met het heden. De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Verwerende partij diende zich in het heden te plaatsen bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verwerende partij er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familieleven niet beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikelen 3 en 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds enkele jaren in België, waarvan een groot deel op legale wijze. Verwerende partij ontkent trouwens niet dat verzoeker hier een privé en gezinsleven onderhoudt.

Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat zijn familie op (legale en) duurzame wijze in België woont. Verzoeker woont bij zijn stiefvader en moeder thuis...

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar dit wordt gesteld in de bestreden beslissing, doch stelt dat er geen beschermenswaardige banden bestaan en verwijst daarmee naar een arrest van het EVRM van 2001 dat stelt dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden."

Vooreerst dient te worden gewezen op een lange corona-periode waardoor verzoeker zijn moeder wou helpen. Bovendien woont verzoeker bij zijn moeder en stiefvader thuis en heeft hij geen familieleden waar hij bij terecht kan in zijn land van herkomst. Verwerende partij diende dan ook rekening te houden met deze feiten. Een gezinsleven met moeder en stiefvader lijkt hoe dan ook een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarnaast verblijven tal van naaste familieleden van verzoeker alsook zijn hele sociale netwerk op legale wijze in België.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale privé en familieleven van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier. Verwerende partij brengt haar eigen subjectieve mening naar voor doch diende op een objectieve manier vast te stellen dat al deze relationele en familiebanden hier wel degelijk zijn, zoals ook niet wordt betwist.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op of er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

De beslissing is dan ook disproportioneel. Nu verzoeker weet dat hij een tweede beslissing (bijlage 20) niet heeft ontvangen zou hij immers vanuit België het nodige kunnen doen om zijn verblijf opnieuw te regulariseren, gelet op het privé en familieleven dat hij hier onderhoudt en niet heeft in het herkomstland."

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

"schending van artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: de familie van verzoeker verblijft in België op legale en duurzame wijze.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden, omdat de echtgenote van verzoeker hem de laatste jaren amper kwam opzoeken in de gevangenis. Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld.

3.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familieleven van verzoeker.

4.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Het is dus aan verwerende partij om te onderzoeken of verzoeker en afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn stiefvader en niet aan verzoeker om het tegendeel te bewijzen!

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Het middel is dan ook gegrond.

5.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing”

De website van de FOD buitenlandse zaken stelt in haar reisadvies over Rusland; (<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/algemeeneveiligheid-rusland>)

“In het algemeen

Zoals vermeld in rubriek 'Laatste update' worden sinds 24 februari 2022 alle reizen naar de gehele Russische Federatie afgeraden.

Wegens de uitgestrektheid van het land, kan de veiligheidssituatie in de Russische Federatie van regio tot regio sterk verschillen. Overal is een verhoogde waakzaamheid geboden.

Reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj, Noord-Ossetië, Karatsjajev-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrusregio) worden afgeraden (cfr. verhoogd risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen).

Het grensoverschrijdend verkeer met Azerbeidzjan en Georgië maakt het voorwerp uit van beperkingen.

Terreurdreiging

Net zoals in andere landen in Europa, blijft het risico op terroristische aanslagen in de Russische Federatie ook buiten de Noordelijke Kaukasus actueel.

Net zoals elders ter wereld worden Belgen aangeraden om extra waakzaam te zijn op drukke openbare plaatsen en toeristische sites.

In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontplofing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en een toenemende radicalisering waar te nemen. Maar ook de meeste andere republieken in de Noordelijke Kaukasus werden de jongste maanden opgeschrikt door terroristisch geweld.

Criminaliteit

In de grote stedelijke zones (publieke plaatsen zoals voetgangerstunnels, metro, stations, treinen, luchthavens, markten, restaurants en andere toeristische attracties) is extra waakzaamheid geboden voor zakkenrollers en andere vormen van kleine criminaliteit. Net zoals elders, is ook hier een minimum aan gezond verstand vereist.

Bezoekers van het niet Noord-Europese type in de grote Russische steden, evenals in de regio's, kunnen het slachtoffer zijn van uitingen van xenofobie, met mogelijk dodelijke afloop. Wij raden deze reizigers aan zich, indien mogelijk, in gezelschap te verplaatsen.

Het aantal racistische misdrijven is de afgelopen jaren gevoelig toegenomen.

Politieagenten moeten bij het uitvoeren van identiteitscontroles steeds een uniform dragen, voorzien van een badge met een persoonlijk nummer, en zich voorstellen. Er zijn gevallen gesignaleerd waarbij toeristen het slachtoffer werden van criminelen die zich voordeden als politieagenten. Reizigers kunnen, in geval van verdacht gedrag, aan politieagenten beleefd en kalm vragen om hun politiekaart te tonen. Zonder van algemene aard te zijn, is af en toe een gebrek aan integriteit te merken bij de ordediensten. Reizigers dienen ook bijzonder waakzaam te zijn wanneer een voorbijganger zijn portefeuille, bankbiljetten, een handtas, of eender welk ander waardevol voorwerp verliest. In zulke gevallen dienen reizigers gewoon door te lopen en zeker niets aan te raken. De kans is immers groot dat het een valstrik betreft, waarbij een zakkenroller zich voorstelt als veiligheidsagent. Reizigers worden tevens aangeraden om in geen enkel geval hun portefeuille te tonen wanneer hier zou worden naar gevraagd (zagezegd om te controleren of niets werd gestolen).

Waakzaamheid is ook geboden bij de consumptie van drank in sommige bars, restaurants en nachtclubs. Er doen zich immers gevallen voor waarbij verdovende en slaapverwekkende middelen met drank worden vermengd en waarbij de slachtoffers nadien worden beroofd (en in sommige gevallen zelfs bewusteloos worden achtergelaten, wat in de winter buiten levensgevaarlijk kan zijn). Reizigers dienen er dan ook steeds zelf op toe te kijken wanneer hen drank worden uitgeschonken en dienen hun drank nooit onbewaakt achter te laten.

Af en toe vinden er in de Russische Federatie afrekeningen in het misdaadmilieu plaats. Deze hebben echter zelden of nooit betrekking op buitenlandse toeristen.

Internetcriminaliteit

Steeds meer Belgische landgenoten worden het slachtoffer van oplichting via internet. Hierbij gaat het voornamelijk om onechte liefdesrelaties die zijn ontstaan op basis van een contact via datingsites op het internet. Vaak verloopt dit als volgt:

- Een reeks e-mails (liefdesbrieven) worden uitgewisseld met een Russische dame, die vervolgens voorstelt om haar correspondent in België te ontmoeten.
- De dame vraagt om geld op te sturen via organisaties zoals Western Union met het oog op de betaling van zagezegde onkosten (voor een vliegticket naar België, voor het krijgen van een visum, enz). Soms zijn de voorgestelde bedragen onrealistisch hoog.
- Het komt ook regelmatig voor dat de dame in kwestie, na een eerste betaling te hebben ontvangen, zegt dit geld te hebben "verloren", waarna ze vraagt om opnieuw een gelijkaardig bedrag op te sturen.
- Ook worden er valse e-mailadressen, zagezegd namens de Belgische ambassade, gebruikt (bijvoorbeeld, maar niet uitsluitend, het adres embassy.be@gmail.com met als hoofding 'Embassy of Belgium in Moscow'). Hierbij ontvangen slachtoffers, nadat ze door hun correspondent geïnformeerd werden dat de ambassade hun dossier niet kent, een e-mail via een vals adres waarbij de ambassade

zagezegd meedeelt zich te hebben vergist en toch een visumaanvraag te hebben ontvangen. Het enige correcte mailadres van de ambassade dat aangaande dit probleem kan worden gebruikt is moscow@diplobel.fed.be.

Als u met dergelijke of gelijkaardige vragen zou worden geconfronteerd, dan raadt de ambassade aan om de grootste voorzichtigheid aan de dag te leggen en om in geen enkel geval geldsommen op te sturen. Het wordt ook ten stelligste aangeraden om bij de minste twijfel onmiddellijk alle contacten met de correspondent te verbreken.

Aan landgenoten die reeds het slachtoffer zijn geweest van dergelijke praktijken wordt aangeraden om hierover klacht neer te leggen bij de politie. Misdrijven op of via het internet kunnen ook online worden gemeld via de website van ecops: <https://www.ecops.be>. Het staat u eveneens vrij om hierover de Belgische ambassade in Moskou (moscow@diplobel.fed.be) en de ambassade van de Russische Federatie in Brussel te informeren.

Voor meer informatie over de reële voorwaarden voor het krijgen van een Schengenvisum kan u steeds terecht op <http://russia.diplomatie.belgium.be/nl>.

Om ons in staat te stellen onze consulaire dienstverlening nog beter te organiseren, raden wij ook aan uw reis te registreren via www.travellersonline.diplomatie.be."

Het moge dan ook duidelijk zijn dat het reizen naar de gehele Russische Federatie sterk wordt afgeraden omdat dit risico's inhoudt op terreurdreiging.

Verzoeker dreigt dan ook teruggestuurd te worden naar een land in volle oorlog.

Dit maakt dan ook een schending uit van art. 3 EVRM.

Het middel is gegrond.

2.3. Gelet op hun verknochtheid, worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen omdat hij niet voldoende heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsband had met zijn stiefvader en dat de verwerende partij haar beoordeling baseert op een situatie van jaren geleden. Deze opmerking moet worden gekaderd in het licht van de antecedenten van deze zaak: verzoeker refereert aan de eerder genomen weigeringsbeslissing inzake zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van het beroep.

De rechtsgrond van de thans bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met name omdat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij is gemachtigd door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Er werd vastgesteld dat verzoekers visum geldig was tot 4 februari 2021. Verzoeker betwist dit niet. De verwerende partij kon dus in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing naar 3° en 13° van deze bepaling is niet dienstig: de bestreden beslissing maakt er geen toepassing van en verzoeker geeft voor het overige niet aan waarin de schending is gelegen.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Waar verzoeker nog stelt dat, nu hij weet dat hij een tweede bijlage 20 niet heeft ontvangen, hij vanuit België het nodige zou kunnen doen om zijn verblijf opnieuw te regulariseren, maakt hij niet aannemelijk dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder toont verzoeker niet aan dat en om welke reden de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts betoogt verzoeker dat de verwerende partij zijn privé-, gezins- en familielevens niet op afdoende wijze heeft onderzocht, nu zij haar beoordeling baseert op een situatie van jaren geleden, zonder rekening te houden met het heden. Hij betoogt dat een uitgebreid individueel onderzoek vereist is door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt dat de verwerende partij er te gemakkelijk van uitgaat dat zijn privé-, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig zouden zijn. Daarnaast betoogt hij dat er geen evenwichtige en redelijke belangenafweging is gebeurd.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Opdat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet hij aantonen dat hij een beschermenswaardig gezinsleven, dan wel privéleven heeft in België.

Verzoeker beroept zich op zijn vermeende gezinsleven met zijn moeder en stiefvader.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“Uit het dossier blijkt dat betrokkene 2 keer en aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische stiefvader en dat zijn moeder in België woont. Beide aanvragen werden afgewezen. Tegen de eerste bijlage 20 dd. 4 maart 2021 werd beroep aangetekend dat werd verworpen bij arrest van 21 juni 2021. De tweede bijlage 20 dd. 3 mei 2022 werd betekend per aangetekend schrijven dd. 5 mei 2022. De beroepstermijn is afgelopen en wij hebben geen kennis van een beroep tegen deze beslissing. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan, waarbij verwezen kan worden naar het feit dat zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn stiefvader tot tweemaal toe werd afgewezen om reden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Verzoeker betwist niet dat voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten zijn aangetoond opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wél betwist hij het standpunt van de verwerende partij dat deze bijkomende afhankelijkheid niet is aangetoond.

De Raad wijst erop dat bijkomende elementen van afhankelijkheid die in overweging kunnen worden genomen, onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid betreffen, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Verzoeker wijst op een lange corona-periode waardoor hij zijn moeder wou helpen, op het gegeven dat hij bij zijn moeder en stiefvader thuis woont en op het feit dat hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan in zijn land van herkomst, maar deze elementen kunnen bezwaarlijk wijzen op een reële afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder en stiefvader. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij er volledigheidshalve op wijst dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging met zijn stiefvader tot tweemaal toe werd afgewezen om reden dat niet afdoende werd aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en zijn stiefvader. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich niet stelt op het moment van de bestreden beslissing doch haar beoordeling baseert op een toestand van jaren geleden, moet erop worden gewezen dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de “bloedverwant in neergaande lijn” ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Gelet op deze vaststelling toont verzoeker – een volwassen man van 35 die geen melding maakt van gezondheidsproblemen – met de loutere verwijzing naar de samenwoning en het feit dat hij zijn moeder wou helpen in de corona-periode niet aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren en niet zou kunnen instaan voor zijn eigen levensonderhoud zonder de nabijheid van zijn moeder en stiefvader. Verzoekers bewering dat hij geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een (meer dan gebruikelijke) afhankelijkheidsrelatie bestond.

Waar verzoeker erop wijst dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gezins- en familiebanden, verwijzend naar zijn echtgenote, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, sprake is van een echtgenote. Dit lijkt dus een materiële vergissing te zijn in het verzoekschrift.

Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Eenzelfde vaststelling kan worden gemaakt wat betreft het vermeende privéleven van verzoeker. Hij wijst op het feit dat hij reeds sinds enige tijd in België verblijft, dat hij hier legaal heeft verbleven, dat heel zijn leven zich hier situeert, dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong, dat al zijn familieleden op legale en duurzame wijze in België wonen en dat hij in België een sociaal netwerk heeft.

De normale binding die ontstaat met België, enkel en alleen door verzoekers verblijf, kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in dit land. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker hiervan enig bewijs voorlegt. Buiten de verwijzing naar de aanwezigheid van zijn moeder en stiefvader – situatie die hiervoor al werd beoordeeld – blijft hij op dat vlak in gebreke, hetgeen bijzonder problematisch is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf – verzoeker heeft nooit een duurzaam verblijfsrecht gehad in België – enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder voormelde verdragsbepaling. Verzoeker toont dus evenmin aan dat hij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen voor zover deze bepaling betrekking heeft op een beschermenswaardig privéleven. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn grief dat de verwerende partij geen nader onderzoek zou hebben gevoerd.

Nu verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een beschermenswaardig familie, gezins- of privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont hij evenmin aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat ter zake geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Een schending van de voormelde bepaling is niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, te meer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Verzoeker voert verder nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Rusland van de website van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit duidelijk zou blijken dat het reizen naar de gehele Russische Federatie sterk wordt afgeraden omdat dit risico's inhoudt op terreurdreiging. Daarnaast stelt hij dat hij dreigt te worden teruggestuurd naar een land in volle oorlog.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker deze elementen niet heeft aangevoerd toen hij werd gehoord, niettegenstaande hem de vraag werd gesteld of er nog elementen waren die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan. Hoewel artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft, kan er verder niet aan worden voorbijgegaan dat niet blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bij het thans voorliggende verzoekschrift legt hij geen begin van bewijs voor van een ernstig en reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling louter omwille van zijn aanwezigheid op Russisch grondgebied. De verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dat is gericht op toeristen en niet op Russische onderdanen, volstaat niet om dit risico voldoende concreet te maken in hoofde van verzoeker, die verder niet aannemelijk maakt dat er thans een oorlog wordt uitgevochten op het Russische grondgebied.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot stelt de Raad vast dat het middel onontvankelijk is waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij deze vermeende schending niet uiteenzet.

Samengevat toont verzoeker noch aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij. Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten bedrage van 4 euro dient haar te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 4 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS